

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 5. kolovoza 2020. [\[Multimedia\]](#)

Biblijsko čitanje: Mk 2, 1-5.10-11

I pošto nakon nekoliko dana opet uđe u Kafarnaum, pročulo se da je u kući. I skupiše se mnogi te više nije bilo mjesta ni pred vratima. On im navješćivaše Riječ. I dođu noseći k njemu uzetoga. Nosila ga četvorica. Budući da ga zbog mnoštva nisu mogli unijeti k njemu, otkriju krov nad mjestom gdje bijaše Isus. Načinivši otvor, spuste postelju na kojoj je uzeti ležao. Vidjevši njihovu vjeru, kaže Isus uzetome: »Sinko! Otpuštaju ti se grijesi.« [...] Ali da znate: vlastan je Sin Čovječji na zemlji otpuštati grijehel!« I reče uzetomu: »Tebi zapovijedam, ustani, uzmi postelju i pođi kući!«

„Izliječiti svijet“: 1. Uvod

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Pandemija nastavlja uzrokovati duboke rane, razotkrivajući naše ranjivosti. Mnogo je umrlih, veoma mnogo oboljelih, na svim kontinentima. Za mnoge osobe i mnoge obitelji ovo je vrijeme neizvjesnosti zbog socijalno-ekonomskih problema kojima su posebno pogođeni najsiromašniji.

Zato moramo čvrsto uprijeti svoj pogled u Isusa (usp. *Heb 12, 2*) i s tom vjerom prigrliti nadu u Božje kraljevstvo koje nam donosi sâm Isus (usp. *Mk 1, 5; Mt 4, 17; KKC, 2816*). To je Kraljevstvo ozdravljenja i spasenja koje je već prisutno među nama (usp. *Lk 10, 11*). To je Kraljevstvo pravde i mira koje se očituje u djelima ljubavi koja, pak, povećavaju nadu i jačaju vjeru (usp. *1 Kor 13, 13*). U kršćanskoj tradiciji vjera, nada i ljubav su nešto mnogo više od osjećajâ ili stavova. To su kreposti ulivene u nas milošću Duha Svetoga (usp. *KKC, 1812-1813*): darovi koji nas liječe i po kojima postajemo iscjelitelji, darovi koji nam otvaraju nove horizonte, pa i kad plovimo burnim

vodama našeg vremena.

Novi susret s Evanđeljem vjere, nade i ljubavi poziva nas steći kreativan i obnovljen duh. Na taj ćemo način uspjeti stubokom promijeniti korijene svojih tjelesnih, duhovnih i socijalnih slabosti. Moći ćemo ozdraviti u korijenu nepravedne strukture i destruktivne postupke koji nas odvajaju jedne od drugih, predstavljajući prijetnju ljudskoj obitelji i našem planetu.

Isusova služba pruža mnoge primjere ozdravljenja. Kada ozdravlja one koji su pogođeni groznicom (usp. *Mk 1, 29-34*), gubom (usp. *Mk 1, 40-45*), uzetošću (usp. *Mk 2, 1-12*); kada vraća vid (usp. *Mk 8, 22-26*; *Iv 9, 1-7*), govor ili sluh (usp. *Mk 7, 31-37*), zapravo liječi ne samo fizičku bolest, nego čitavu osobu. Na taj način on je također vraća zajednici, oslobađa je od njezine izoliranosti.

Sjetimo se samo prelijepog izvješća o ozdravljanju uzetoga u Kafarnaumu (usp. *Mk 2, 1-12*), koji smo čuli na početku audijencije. Dok Isus propovijeda na ulazu u kuću, četiri čovjeka dovode Isusu svog uzetog prijatelja. Kako ne uspijevaju ući, prave otvor u krovu i spuštaju nosiljku do nogu Isusa koji propovijeda. „Vidjevši njihovu vjeru, kaže Isus uzetome: ‘Sinko! Otpuštaju ti se grijesi’“ (r. 5). A onda je, kao vidljivi znak, dodao: „ustani, uzmi postelju i pođi kući“ (r. 11).

Divnog li primjera izlječenja! Isusovo djelovanje izravan je odgovor na vjeru tih ljudi, na nadu koju u nj polažu, na ljubav koju pokazuju da imaju jedni prema drugima. Isus, dakle, ozdravlja, ali ne liječi jednostavno od uzetosti, nego oprašta grijeh, obnavlja život uzetoga i njegovih prijatelja. Izvodi, recimo to tako, novo rađanje. Tjelesno i duhovno ozdravljenje plod je osobnoga i društvenog susreta. Zamislimo kako su to prijateljstvo i vjera svih prisutnih u toj kući porasli zahvaljujući Isusovoj gesti. Ozdravljajući je to susret s Isusom!

Zapitajmo se dakle: kako danas možemo pomoći našem svijetu ozdraviti? Poput učenikâ Gospodina Isusa, koji je liječnik dušâ i tijelâ, pozvani smo nastaviti „njegovo djelo liječenja i spasavanja“ (*KKC, 1421*) u tjelesnom, društvenom i duhovnom smislu.

Premda Crkva po sakramentima podjeljuje Kristovu milost ozdravljanja, i premda pruža zdravstvene usluge i u najudaljenijim dijelovima planeta, nije stručnjak za sprječavanje ili liječenje pandemije. Ne daje jednako tako precizne društveno-političke smjernice (usp. Sv. Pavao VI., Apostolsko pismo *Octogesima adveniens*, 14. svibnja 1971., 4). Za to su zadužene političke i društvene vođe. Ipak, kroz mnoga stoljeća, i u svjetlu evanđelja, Crkva je razvila neka temeljna načela svog socijalnog nauka (usp. *Kompendij socijalnog nauka Crkve*, 160-208.) koja nam mogu pomoći napredovati na našem putu kako bismo stvorili preduvjete za budućnost kojoj težimo. Spomenut ću samo glavna načela koja su usko povezano jedno s drugim: dostojanstvo osobe, opće dobro, povlašteno opredjeljenje za siromašne, opća namjena dobara, solidarnost, supsidijarnost, briga za naš zajednički dom. Ta načelâ pomažu vođama, onima u čijim je rukama odgovornost za društvo da pronose rast te, kao u ovom slučaju pandemije, ozdravljenje osobnog i

društvenog tkiva. Sva ta načela na različite načine izražavaju kreposti vjere, nade i ljubavi.

Pozivam vas da se u tjednima koji su pred nama zajedno uhvatimo u koštac s gorućim pitanjima koja su izašla na vidjelo tijekom pandemije. Tu poglavito mislim na bolesti društva. Činit ćemo to u svjetlu evanđelja, bogoslovnih kreposti i načelâ socijalnog nauka Crkve. Istražit ćemo kako naša katolička socijalna tradicija može pomoći ljudskoj obitelji izliječiti ovaj svijet koji pati od ozbiljnih bolesti. Moja je želja da kao sljedbenici Isusa koji liječi razmišljamo i radimo zajedno, da bismo gradili bolji svijet, pun nade za buduće naraštaje (usp. Apostolska pobudnica *Evangelii gaudium*, 24. studenog 2013., 183).

Apel Svetog Oca

Jučer su u Bejrutu, na području tamošnje luke, u dvjema vrlo snažim eksplozijama deseci ljudi izgubili život, a tisuće ih je ranjeno, te su izazvana mnoga ozbiljna razaranja. Molimo za žrtve i njihove obitelji. Molimo i za Libanon da se, zalaganjem svih svojih društvenih, političkih i vjerskih sastavnica, uzmogne suočiti s ovim tragičnim i bolnim trenutkom i uz pomoć međunarodne zajednice prevladati ozbiljnu krizu kroz koju prolazi.
